

Thầy của những người thầy!

Ngôi trường vắng bóng học sinh, lớp học nằm im lìm tĩnh lặng, bàn ghế ngủ quên trong lớp bụi thời gian của những ngày tháng nghỉ dịch. Thế nhưng, căn phòng ấy vẫn luôn sáng đèn và bóng dáng cô vẫn tận tụy qua ô cửa.

Ngày gặp gỡ

Không biết cô còn nhớ không? Giây phút gặp gỡ đầu tiên chẳng phải dưới bóng hoàng yến hay trong văn phòng mà là qua điện thoại. Khi em cất những lời rụt rè đầu tiên, thì ngay lập tức một giọng nói ấm áp truyền qua, khoảnh khắc đó trái tim em bớt hồi hộp để trình bày nguyện vọng của mình. Và từ phút chạm nhỏ nhoi đó, em đã có cảm tình với cô.

Ngày đầu đi dạy, tôi men theo đường lớn rồi hỏi thăm đến trường. Giữa non xanh núi rừng, ngôi trường Minh Phú nằm ngay đường lớn rẽ vào. Bao quanh là ruộng đồng và xa xa là những ngọn núi cao vọi. Vì thế mà một màu xanh um cứ trải dài tít tắp. Chính màu xanh ấy đã mê hoặc tôi mãi đến sau này. Vào lúc trống tiết, tôi thường lặng nhìn ra quang cảnh quanh trường, chìm đắm giữa màu xanh thăm ngút ngàn ấy. Tôi yêu màu xanh, yêu thiên nhiên nơi đây. Minh Phú cũng là nơi gieo duyên lành giữa tôi và cô. Đức Phật nói :"*Nếu không có duyên làm sao gặp gỡ*". Phải chăng tôi và cô đã có cái duyên ấy?

Ngày ngày đi dạy, tôi bắt gặp một bóng Kiều nhẹ nhàng, thanh thoát. Dáng người dong dỏng cao, bước đi khoan thai. Cô luôn vận những chiếc váy xòe bông bênh trông thật duyên dáng. Cô không bao giờ đeo cao gót mà luôn là những đôi giày bệt trắng sữa. Đó cũng là biểu hiện của một con người không cao ngạo qua cách ăn mặc, đi đứng. Và quả thật, ở cô tôi chưa bao giờ thấy sự hách dịch của người lãnh đạo. Tôi luôn tâm niệm rằng, nếu như người lãnh đạo lúc nào cũng căng thẳng, cũng tạo áp lực thì làm sao giáo viên thấy hạnh phúc khi ở trường; thời gian chỉ để lo sợ thì còn lòng nào để sáng tạo, bay bổng.

Đợt dịch kéo dài, học sinh phải thi giữa kì trên phần mềm shub. Bất ngờ gặp phải sự cố khi cả thầy và trò đều không thể đăng nhập, trong khi thời gian kiểm tra dần trôi đi nhanh chóng. Tất cả hoang mang, hỗn loạn thì cô vẫn bình tĩnh, động viên tất cả bình tĩnh để có phương án xử lý tốt nhất. Cái vẻ điềm tĩnh đến lạ thường của người chỉ huy. Cô bộn bề công việc thế mà tôi chưa bao giờ thấy cô phàn nàn hay chê trách bất kì điều gì. Phóng khoáng như mây trời, cô chẳng bao giờ để ý đến lỗi nhỏ nhặt. Cô nói ai cũng có lỗi sai và cô khích lệ các giáo viên hãy sẵn sàng đóng góp ý kiến, đưa ra quan điểm để cùng xây dựng tập thể vững mạnh. Mỗi khi cô nói, chất giọng êm ru được cất lên, luôn làm tôi cảm thấy yên lòng khi đến bên. Thật biết ơn vì cô luôn đến dịu dàng như bình minh, luôn ấm áp để xua đi cơn gió lạnh đầu mùa đang tới. Cô không làm tôi sợ hãi khi đến bên cạnh, mọi khoảng cách như được xóa đi. Chẳng có bức tường ngăn cách khi tất cả là sự tận tâm, nhiệt huyết và lòng yêu nghề. Ngày ngày, cứ qua mỗi lần tiếp xúc, cứ qua mỗi lần thấy cô tháo gỡ công việc, tôi lại "*mất chữ O, mòn chữ A*". Tôi đi từ bất ngờ này qua bất ngờ khác. Cứ mỗi lần như vậy, tôi càng tin tưởng và kính phục cô.

Được dẫn đường

Tôi còn nhớ như in ngày được giao chủ nhiệm lớp khối 10. Sáng tháng tám đầu thu, khi ông mặt trời còn đang ngủ quên, để nàng mây vẫn vờ bay ngang trời. Tôi nhận được lời đề nghị của cô.

- "*Em sẵn sàng tiếp quản lớp 10 mới chứ?*".

Vì là giáo viên mới nên cô cẩn trọng hỏi han. Bạn biết không lúc đó tôi vừa vui mừng lại vừa lo lắng, tim tôi rung lên vì xúc động. Tôi biết giây phút tuyệt vời nhất của nghề thầy đã đến. Cô lại cẩn thận dặn dò:

- "*Giáo viên chủ nhiệm là người thay nhà trường để nói cho phụ huynh hiểu các chủ trương, quan điểm của nhà trường; là người tiếp xúc với phụ huynh và học sinh nhiều nhất. Do vậy mọi lời nói, phát ngôn phải mang tính chuẩn mực, đúng đắn. Em là giáo viên Văn, mặc dù mới nhưng nếu chịu khó học hỏi và thực sự có tâm huyết thì sẽ làm được.*"

Còn gì vui hơn khi được làm cô giáo chủ nhiệm, được gắn bó và sát cánh cùng học trò. Và tôi đã đồng ý luôn, dù có khó khăn hay trắc trở nhưng nhất định tôi sẽ cố gắng hết sức với những đứa con đầu đời này. Tôi biết ơn vì cô đã dành cho tôi những lời chân thành như vậy. Tôi ngay lập tức bắt tay vào lập ra kế hoạch cụ thể để tiếp quản công việc, để chào đón những cô cậu học trò còn lạ lẫm.

Ngày thứ bảy lên trường kí học bạ, mưa rơi lách cách, gió mùa về đem theo hơi lạnh khiến tôi run rẩy dù đã mặc hai chiếc áo mưa. Tới trường tôi lại bắt gặp cô đang cặm cụi làm việc. Cặm kính to sụ để chống lại ánh sáng xanh độc hại khi phải làm việc máy tính nhiều. Tôi thầm nghĩ: "*Cô không nghỉ ngơi ngày nào hay sao?*". Bất giác nhớ đến lời thầy hiệu trưởng: "*Có lẽ, cô là người có số ngày nghỉ ít nhất trường, chắc chỉ trừ lúc ốm mới không thấy cô ở trường*". Đúng như thế thật, từ ngày vào trường, tôi chưa bao giờ thấy cô vắng bóng. Lúc thì cặm cụi trong phòng làm việc, lúc lại hướng dẫn học trò xây dựng hoạt động ngoài sân trường, có khi thấy cô ngắm nghía những chồi non trên cây. Đúng là thật bận rộn nhưng cũng thật lãng mạn. Suốt mùa dịch, mọi người ngừng đến trường, nhưng cô vẫn lặng lẽ đi về qua bao ngày mưa nắng. Chúng tôi vẫn nói vui với nhau: "*Cô ở trường nhiều hơn ở nhà*".

Còn nhớ giờ chào cờ, cô bước lên hỏi học sinh về nguyện vọng của các em. Cô nhẹ nhàng hỏi han. Cô không biết rằng tôi đang đứng từ xa, lặng ngắm nhìn cách cô giao tiếp với học sinh, cách cô gọi dẫn để học sinh tự tin nói ra quan điểm của mình. Cô khơi gợi ý tưởng và tôn trọng ý kiến dù cho đó là sự khờ dại nhất. Cô thương học trò, không muốn ai bị bỏ lại phía sau hay chịu thiệt thòi cả. Cô lắng nghe từng ý kiến, từng tâm sự của lũ học trò nhỏ. Đúng là học trò học từ thầy cô và đồng nghiệp học hỏi lẫn nhau và tôi đang học từ cô.

Cô biết trường còn nhỏ bé, chất lượng đầu vào chưa cao. Điều cô luôn đau đầu là làm sao có thể xây dựng trường học hạnh phúc? Làm sao để mỗi ngày đến trường là một ngày vui với cả thầy và trò? Làm sao để đưa trường Minh Phú vững bước đi lên, để lan tỏa thật nhiều giá trị của trường để nhân dân biết đến, để biết Minh Phú không hề nhỏ bé, để học sinh tin yêu và lựa chọn Minh Phú. Điều đặc biệt nhất ở cô, là cô rất hay quan tâm đến cảm xúc của mọi người. Cô thường hỏi, thầy cô cảm thấy như thế nào, thầy cô nghĩ gì, vv... đó thực sự là một trái tim ấm áp, với cái nhìn cảm thông, luôn muốn lắng nghe ý kiến từ tất cả thầy cô trong trường. Cô truyền cảm hứng cho tôi từ lòng yêu nghề, thái độ nhiệt huyết với công việc và cách cư xử hòa nhã với mọi người. Đúng là "*Người thầy trung bình chỉ biết nói, Người thầy giỏi biết giải thích, Người thầy xuất chúng biết minh họa, Người thầy vĩ đại biết cách truyền cảm hứng*". (William A. Warrd).

Tự hào và tiếp nối

Hôm đó, trời mưa lạnh, có một cuộc họp bất thường. Ngồi vào phòng, không khí âm dần lên. Cô nói: "*Minh Phú có ngày hôm nay là nhờ công sức của mỗi thầy cô, nhờ những thế hệ đi trước đã mở đường thì ngày hôm nay các em là thế hệ mới cần tiếp bước để cùng xây dựng ngôi trường thêm vững mạnh. Để đi đến đâu người ta cũng tự hào khi nhắc tên hai chữ "Minh Phú"*". Cô nhẹ nhàng lắm, lời cô nói như thủ thỉ tâm tình, tôi biết, đó là lời của trái tim. Cô luôn gọi chúng tôi - những cô giáo mới là "các em", tôi cứ đắm chìm trong mật ngọt đó mà gạt gù không ngớt. Sau cuộc họp, trên đường trở về, trong màn mưa, tôi như đang nhìn trong giao lộ thời gian, có những ngày qua và những ngày đang đến, tương lai không thể đoán định nhưng trong tôi Minh Phú là nơi tôi thuộc về, với những thầy cô đáng khâm phục và biết bao tự hào. Và tôi thầm nhắc nhở mình cần cố gắng nhiều hơn nữa. Có lẽ, dùng bao nhiêu ngôn từ mỹ lệ để nói về cô cũng không đủ. Dù tôi viết hay đến đâu cũng không bằng hành động cụ thể, thế hệ chúng tôi - những giáo viên trẻ cần cố gắng hơn nữa, cần chăm chỉ, nhiệt huyết hơn để góp phần xây dựng sự nghiệp giáo dục.

Vào những ngày cúc hạ mi, thu chưa nở đi, đông còn e ấp chưa tới, tôi nghĩ về cô – NGƯỜI THẦY thật đáng khâm phục. Tuổi xuân cô qua để thế hệ học trò lớn lên. Trang giáo án còn gì đẹp hơn khi tâm huyết đổ đầy. Cô là người thầy mẫu mực và tận tụy. Với tôi, cô không chỉ là cấp trên, là sếp mà cô là NGƯỜI THẦY đã xuất hiện và ban ánh sáng của cuộc đời tôi. Người ta nói: "*May mắn lớn nhất của đời người là tìm được người thầy đích thực*". Và tôi đã tìm được NGƯỜI THẦY đích thực của đời mình.

Thế gian có vô vàn người đáng mến, nhưng trong lòng tôi luôn có một góc trân trọng nhất dành cho người đáng mến nhất, đó là CÔ. Mong cô luôn bình an để đưa trường Minh Phú tiến xa hơn nữa. Tôi biết ơn vì đã gặp cô trong đời, trong buổi đầu của sự nghiệp giáo dục. Để cô trở thành Người thầy đáng mến, biết bao tự hào của tôi. Nghĩ về cô, nghĩ về mái trường Minh Phú thân yêu, trong tôi lại vọng về những câu hát xúc động về người thầy:

*"Trang giáo án còn gì đẹp hơn thế
Đốc đá cheo leo wòm những mầm xanh
Tuổi xuân em qua theo những mùa ban nở
Cống chữ trông người cho tươi sáng ngày mai"*

(Tác giả: Đỗ Thị Tâm

Giáo viên trường THPT Minh Phú)